

VÀO MỘT ĐÊM GIÔNG BÃO

Rào rào... rào rào... Tiếng nước quất trên mặt đất.

Mưa! Đúng hơn thì là cuộc công kích của hằng hà sa số những giọt nước.

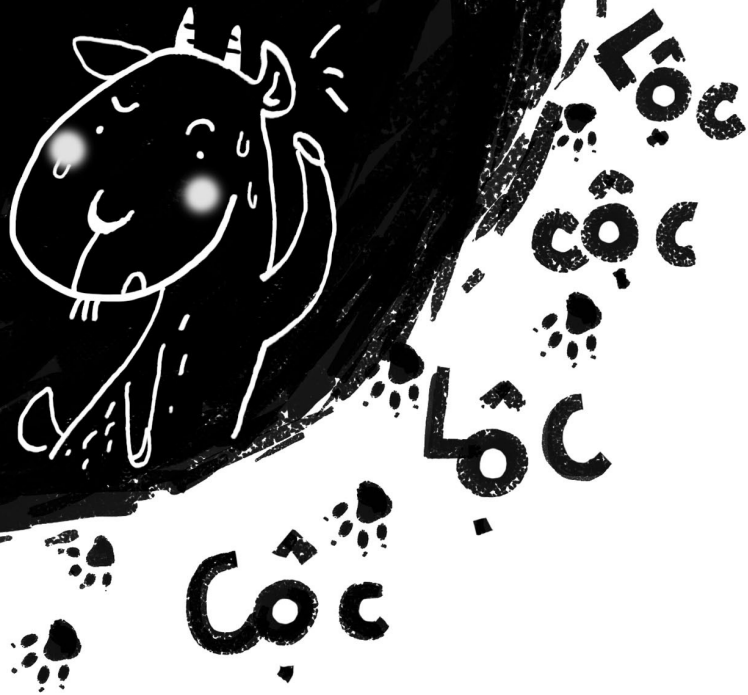
Từ tứ phía, những giọt nước nặng nề trong đêm mưa gió bão bùng quất thẳng xuống lưng một chú dê bé nhỏ.

Nhưng rồi chú dê trắng cũng thở phào nhẹ nhõm sau khi trượt xuống chân đồi, và chui được vào trong một ngôi lều nhỏ, cũ nát.

Lặng lẽ trong bóng tối, dê ta đặt mình xuống nghỉ ngơi, chờ cho giông bão qua đi.

Soạt!

Có tiếng động! Có thêm ai đó thở hổn hển chui vào lều. Ai thế nhỉ? Dê ta run run nín thở, hai tai dựng lên nghe ngóng.

Lộc cộc... soạt soạt... lộc cộc... soạt soạt...

Tiếng chân cứng cứng gõ trên nền gỗ, từng bước một, dò dẫm tiến lại gần chỗ dê nằm.

Tiếng chân có móng guốc.

Mình cứ lo hão! Chắc là dê rồi!

Nghĩ vậy, dê ta không còn ngần ngại gì nữa, nó lên tiếng, "Mưa gió ghê quá nhỉ!"

"Ơ? Gì vậy? Ha ha...Tớ thật là vô duyên quá! Trời tối đen như mực nên chẳng nhận ra có người trong lều."

"Tớ cũng vừa mới mò được tới đây thôi! Ai mà ngờ trời đất lại kinh khủng đến thế cơ chứ!"

Ồ, bố khỉ!
Chân toét cả ra!
Mệt quá! Hừm...

Kể mới tới thở phào một tiếng to, rồi quẳng cành cây
dùng làm gậy xuống nền gỗ. Như vậy có nghĩa là...

Đúng vậy! Cái bóng đen kình càng dùng cành cây
làm gậy mò đến được căn lều này chẳng phải dê mà
chính là một con sói. Đặc biệt, con sói này có hàm răng
sắc nhọn, rất thích ăn thịt dê, như chúng ta vẫn thường
nghe kể chuyện.

"Có thêm cậu, tớ thấy yên tâm hẳn."

